Written by Deepmala Maharjan
Thursday, 25 May 2017 12:42 - Last Updated Thursday, 25 May 2017 13:40

सेलिया हरेक आइतबार आफ्नो स्टुलमा बसेर मान्छेहरुका दुखेसो सुन्ने गर्छिन् । उनलाई आफ्नो जीवनमा आइपरेका सानाठूला दुःख तथा समस्याका कुराहरु सुनाउन हरेक आइतबार थुप्रै मान्छेहरु जम्मा हुन्छन् । उनीहरुका यी दुःखका कुराहरु सुनेबापत सेलियाले एउटा बकि पाउँछिन् । मान्छेहरु भने आफ्नो मनका कुराहरु सेलियालाई पोखेर हल्का र खुसी भएर फर्कन्छन् ।

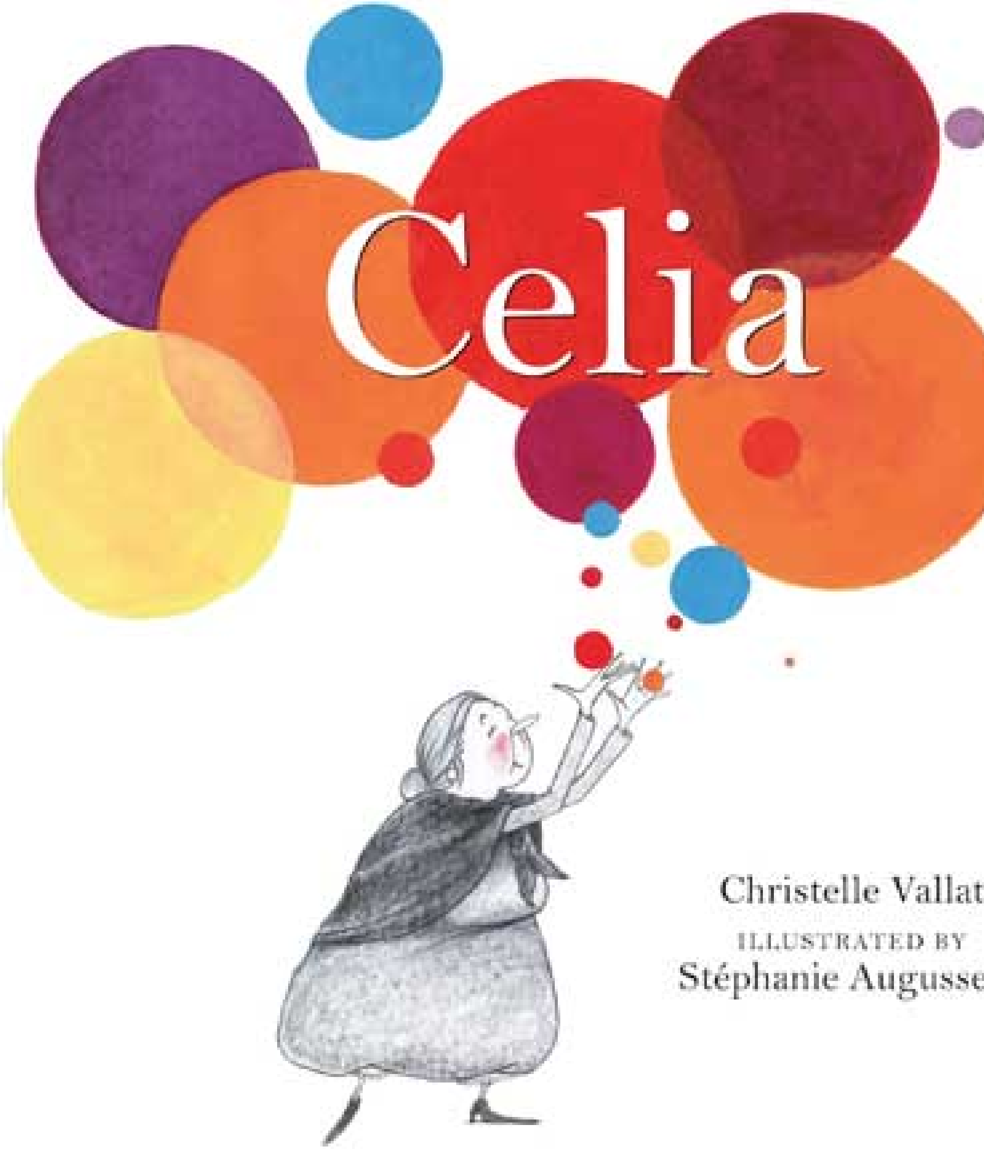

एकदिन एउटा जुलयिन नाम गरेको साह्रै दुःखी केटो सेलयियालाई भेट्न आउँछ । आफ्नो पालो कुर्दै गर्दा त्यो केटोले सेलयियालाई दिने भनेर ल्याएको बिऊ आफ्नो हराएको चाल पाउँछ । सेलयियालाई तिर्नुपर्ने बिऊ हराएपछि उ बसि्तारै त्यहाँबाट दुःखी नै भएर निस्कन्छ । सेलयिा भने सधैं झैं सबै मान्छेहरुको कुरा सुन्न सकेर जम्मा भएका बिऊहरु आफ्नो ठेलामा राख्छिन् ।

भोलीपल्ट बिहानै सेलयिा बिऊहरुले भरिएको ठेला लिएर बजारमा जान्छिन् । केही बिऊहरु आफ्नो हातमा लिन्छिन् र हल्का फुकेर बिऊ हावामा छर्छिन्। ती बिऊहरु रङ्गीचङ्गी बेलुनहरुमा परिणत हुन्छन् । त्यसैगरी ती बिऊलाई सेलयियाले एउटा रुखमा छर्दा रुखभरी स्याउ भएर सजिन्छन् । सेलयियाले ती बिऊलाई पहाडमा छर्दा पहाडभरि फूलहरु फुल्छन् । त्यस्तै ती बिऊलाई सेलयियाले भर्याङ् चढेर आकाशमा टाँग्छिन् र ती तारा बनेर आकाशमा चम्कन्छन् ।

यी सबै कामहरु गर्दैगर्दा सेलयियाले बाटोमा दुःखी केटो जुलयिनले हराएको बिऊ भेट्छिन् । त्यसदिनको काम सकेर आफ्नो घर फर्कने क्रममा सेलयियाले त्यहि दुःखी केटो भेट्छिन् । सेलयियाले जुलयिनलाई उसको हराएको बिऊ आफुले भेटाएको बताउँछिन् र आफुसँगै आफ्नो घर लग्छिन् । घर पुगेर सेलयिा र जुलयिन मिलेर त्यो बिऊलाई एउटा गमलामा रोप्छन् । केही दिनको पर्खाई पछि जुलयिनले रोपेको बिऊबाट एउटा सानो बिरुवा उम्रन्छ । यो देखेर जुलयिन निकै खुसी हुन्छ र सेलयियालाई धन्यवाद दिन्छ ।

हालै मात्रै एक अनन्य मित्रबाट उपहारको रुपमा पाएको बालबालिकाहरुको लागि लेखिएको कथा-किताब 'सेलयिा' को कथासार हो यो । प्रथमतः बेल्जयिममा सन् २०१२ मा प्रकाशित भएको यस पुस्तकलाई सन् २०१४ मा अंग्रेजीमा अनुवादन गरी न्युयोर्कको पिटर पोपर प्रेसले प्रकाशित गरेको हो । यस पुस्तकका लेखक क्रिस्टेल भाल्ला (Christelle Vallat) हुन् भने यसमा सजिएका मनमोहक चित्रहरु स्टेफानी आगासे (Stephanie Augusseau) ले कोरेका हुन् । यी दुबै फ्रान्सेली नागरिक हुन् ।

यस पुस्तकको कथा र चित्र दुवैले मेरो मनको गहिराइसम्म छोएका छन् । बालपुस्तकहरु पढ्न मलाई निकै रमाइलो लाग्छ; थुप्रै रमाईला बालकथाहरु पढेको पनि छु । तर 'सेलयिा'ले मेरो मन मष्तिस्कमा अद्वितिय छाप छोडेको छ ।

'सेलयिा'को कथामा थोरै दुःख/सुखका कुरा, थोरै एडभेन्चर, थोरै जादु, थोरै सम्बन्धका कुरा र धेरै प्रसन्नताका कुराहरु छन् । कथामा कुनै पनि मोडमा अलिकति पनि जटिलता छैन, निकै सरल छ । कुनै जटिल नैतिक शिक्षा पनि झुन्ड्याइएको छैन । के सहि हो, के गलत ? को सहि छ, को गलत ? के राम्रो, के नराम्रो ? केहि पनि भनिएको छैन कथामा । यसमा कुनै 'हिरो' छैन न कुनै 'भिलेन' छ। 'राम्रो' पात्रले साहसिक भई 'नराम्रो' पात्रलाई जितेको पनि छैन। 'हुने बिरुवाको चिल्लो पात'को उदाहरण पनि प्रस्तुत गरिएको छैन । यति हुँदाहुँदै पनि यदि प्रतिकात्मक रुपमा हेर्ने हो भने कथामा निकै महत्वपूर्ण सन्देशहरु लुकेका छन् ।

'सेलयिा'को जस्तो अरुको दुख-सुखका कुरा धैर्यपुर्वक सुन्ने क्षमता निकै थोरैसँग मात्रै छ । यति मात्र नभएर, सेलयियाले मान्छेहरुबाट पाएको बिऊलाई

Written by Deepmala Maharjan
Thursday, 25 May 2017 12:42 - Last Updated Thursday, 25 May 2017 13:40

थोरै जादुको सहयोगमा शहरभरि खुसीयालीको रुपमा छर्छिन्। यो प्रतिकात्मक घटनालाई पाठकले आ-आफ्नो अनुकुल व्याख्या गर्न सक्छन्। हाम्रो समाजमा पनि यस्ता पात्रहरु पक्कै छन् जसले केवल अरुको हितको लागि आफ्नो जीवन अर्पण गरिरहेका छन्।

त्यस्तै, सेलियाले जुलियनलाई पनि धैर्यताको महत्व सिकाउन सफल हुन्छिन्। सृजनाबाट पाउने प्रसन्नताको स्वाद पनि यो कथाले चखाएको छ।

बालबालिकाले यो कथालाई यसरी प्रतिकात्मक रुपमा ता पक्कै बुझ्न सक्दैनन्। तर उनीहरु पक्कै पनि सेलियाको व्यक्तित्वबाट प्रभावित हुन्छन्। बालपाठकहरुले 'सेलिया'को अरुको कुरा सुनेर उनीहरुलाई मन हल्का गर्न सहयोग गर्ने र पछि शहरभरि खुसी बाँड्ने कामलाई अवश्य पनि रुचाउँछन्। त्यसैगरी जुलियनको दुःखमा दुःखी, उसको धैर्यतापूर्ण पर्खाइमा धैर्य र उसको उत्साहमा उत्साहित अवश्य हुन्छन्। त्यस्तै बालपाठकहरु जुलियनको खुसी र कृतज्ञतामा कृतज्ञ पनि पक्कै हुन्छन्।

त्यसैले, 'सेलिया'ले बालबालिकालाई बोझिलो र झर्कोलाग्दो उपदेश नदिइकन नै राम्रो बानीको अनुसरण गर्न अप्रत्येक्ष रुपमा प्रेरित गर्छ।